

ရှင်မြတ်နိုး

မုန်းဘွဲ့တယ်

အခန်း(၁)

လက်မှာ ပတ်ထားသော နာရီကလေးကို မြှောက်ကာကြည့်လိုက်
တော့ နံနက်ဆယ့်တစ်နာရီပင် ထိုးနေပြီ။

တစ်ခုခုများ မှားယွင်းနေပြီလား...

အတွေးလေးနှင့်လှပသော မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ မျက်မှောင်လေးက တွန့်
ကျုံ့နေတော့၏။

သူမ...

သေသေချာချာ ချိန်းခိုင်းခဲ့တာပါ...

အေးမွန်ကိုလွှတ်ပြီး... သူမ ဒီနေရာလေးမှာ စောင့်နေမယ်ဆိုပြီး
ပြောခိုင်းခဲ့တာ... ချိန်းထားတဲ့ အချိန်က နံနက်ကိုးနာရီပါ။

အခု...

ဆယ့်တစ်နာရီပင် ထိုးနေပြီ။

အလွန်ဆုံးနောက်ကျ ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ နာရီဝက်လောက်ပဲပေါ့။ နှစ်နာ
ရီလောက် စောင့်နေခဲ့သည့်တိုင်အောင် မောင်ကရောက်မလာသေးပေ။
အေးမွန်များ သွားမပြောဘူးလား။ မောင်... မသိလို့ သူမဆီမလာတာဘဲ
လား။ မဟုတ်လျှင် စောင့်ရတာကို စိတ်မရှည်တတ်တဲ့ မြတ်ဘုန်းရှင်ဆို
တဲ့ သူမအကြောင်းကို သိနေတာပဲဟာ။

ခက်တာက...

သူမစောင့်နေခဲ့သည့် နှစ်နာရီလုံးလုံး... မောင့်ရဲ့ အရိပ်အယောင်
လေးပင် မမြင်ရလောက်အောင် ဖြစ်နေခဲ့တာကိုပဲ။

အေးမွန်ကတော့ သွားပြောမှာ ပါ...

အခုကိစ္စ...

ဘယ်လောက်အရေးကြီးသလည်း ဆိုတာ အေးမွန်ကိုယ်တိုင်လည်း
သိနေတာပဲလေ။

မောင်...

မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ ချစ်သူ နန္ဒစောနောင်...

မိဘတွေက တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားမယ်ဆိုတဲ့ သ
တင်းက ရပ်ကွက်လေးထဲမှာ ပျံ့နှံ့နေ၏။ တစ်ရပ်ကွက်တည်း တစ်လမ်း
တည်း အိမ်ဘေးချင်းကပ်နေတဲ့ မြတ်ဘုန်းရှင်အတွက်
ထိုသတင်းကိုကြားရတာ ရင်ပူစရာပါ။

မောင်နဲ့ သူမက ချစ်သူတွေလေ...

သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေပါ။

ဒီတော့...

အခုလို ထွက်ပေါ်လာတဲ့ သတင်းဆိုးကို ကြားရတာ သူမမတုန်လှုပ်
ဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား။ မြတ်ဘုန်းရှင် ဘယ်လောက်စိုးရိမ်ပူပန်တတ်တယ်
ဆိုတာ မောင်လည်း သိသည် ။

ဒီအကြောင်းတွေကို သေသေချာချာသိရအောင် မေးမလို့ မောင့်ကို...
အေးမွန်နဲ့ ချိန်းခိုင်းလိုက်တာ။ အခုချိန်ထိရောက်မလာသေးပေ။ နှစ်နာ

ရီဆိုတဲ့ အချိန်အတိုင်းအတာက နည်းသလား။

ပြီးတော့...

သူမ စောင့်နေတာက မျှော်စင်ကျွန်းကန်စပ်နားက ဆိုင်လေးတစ်ခု
မှာ ။ ဒီစားသောက်ဆိုင်လေးမှာ သူနဲ့ သူမတို့ မကြာခဏဆိုသလို ထိုင်
ကာစားသောက်ခဲ့ဖူးသည် ။ ဆိုင်က လူတချို့နှင့်ပင်မျက်မှန်းတန်းမိနေ
၏။ သူမဝင်လာတော့ တရင်းတနှီးပင် အစ်ကိုရော မပါဘူးလားဆိုပြီး
မေးကြသေးသည် ။

သူမကလာလိမ့်မယ်ပြောပြီး... စားပွဲလွတ်တစ်ခုတွင် ထိုင်ကာ အ
အေးလေးမှာ သောက်ပြီး စောင့်နေလိုက်သည် ။

ကြာနေပြီ...

ထိုင်နေရတာပင် ညောင်းညာကိုက်ခဲ့လာ၏။

စိတ်ကမရှည်ချင်တော့...

မောင်... ရောက်မလာသေးချေ။

သူမစောင့်မျှော်နေမယ်ဆိုတာ မောင်မသိဘူးလား။

“မြတ်ဘုန်း....”

အနောက်ဘက်ဆီမှ ခေါ်သံကြောင့် ချာခနဲနေအောင် လှည့်ကြည့်လို
က်သူက မြတ်ဘုန်းရှင်ရယ်ပဲဖြစ်သည် ။

“အေးမွန်...”

သူမရှိနေတဲ့ နေရာလေးဆီလျှောက်လာသူက မြတ်ဘုန်းရှင်မြင်တွေ့
ချင်လွန်းလို့ စောင့်မျှော်နေရတဲ့ ချစ်သူ နန္ဒစောနောင်မဟုတ်ချေ။ အိမ်နီး
ချင်းသူငယ်ချင်းမလေး အေးမွန်ဖြစ်သည် ။

“မောင်မလာသေးဘူး...အေးမွန်၊ နင်သေသေချာချာပြောလိုက်ရဲ့ လားဟာ... ငါဒီမှာ စောင့်နေမယ်ဆိုတာ မောင်သိရဲ့ လား အေးမွန်ရယ် ...”

အေးမွန်ကိုတွေ့လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ အလောတကြီးမေးလိုက်သူက မြတ်ဘုန်းရှင်...

အေးမွန်က ချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ ထိုင်ခုံလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင် သည်။

“မြတ်ဘုန်းရှင်...”

“အေးမွန်...”

“ပြန်ကြစို့... မြတ်ဘုန်းရှင်... နန္ဒစောနောင် လာမှာ မဟုတ်ဘူး ... နင်ဆက်ပြီးစောင့်နေစရာမလိုတော့ဘူး... မြတ်ဘုန်းရှင်”

“ဘာ... ဘယ်လို... အေးမွန်... နင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ပြန်ကြစို့လို့ ပြောနေတာလေ... နင်မကြားဘူးလား မြတ်ဘုန်းရဲ့ ... ငါအခုလေးတင်ပဲ နန္ဒစောနောင်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ သူ... ဒီကိုလာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး...”

ဘာတွေလဲ...

အေးမွန်... ဘာတွေ လာပြီးပြောနေတာလဲ။

မောင်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီတဲ့ လေ။

ချိန်းထားရဲ့ သားနဲ့ မောင်က မလာဘူးဆိုတော့... ဘာပြဿနာတွေ ရှိနေလို့လဲ...

“အေးမွန်... ငါ့ကိုရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါဦးဟာ၊ မောင့်ကို နင်...

သေသေချာချာချိန်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး လား၊ ငါ... ဒီမှာ စောင့်နေတယ်ဆိုတာ သူသိနေတာပဲ မဟုတ်လား...အေးမွန်...”

“သိတယ်လေ... နင်ပြောခိုင်းတဲ့ အတိုင်း ငါသွားပြောခဲ့တာပဲ...ဒါပေမဲ့... နင့်အိမ်ကိုငါခဏသွားရင်း... ဘေးခြံကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်တာ... နန္ဒစောနောင်ကို တွေ့လိုက်လို့ ငါတောင်မျက်လုံးတွေပြူးသွားတာပဲ မြတ်ဘုန်းရှင်... နင်နဲ့ ချိန်းထားတာ ကိုးနာရီမဟုတ်လား... အခုချိန်အထိ သူမသွားသေးတာတွေ့လို့ ငါလည်း မနေနိုင်တာနဲ့ မေးတော့... သူသွားဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ လေ၊ ဘာကြောင့်လဲ... နင့်ကို မြတ်ဘုန်းရှင်စောင့်နေတယ်လို့ ငါမေးတော့ ဘာမှ ပြန်မဖြေဘူးလေ... ဒါနဲ့ ပဲ နင်ဆက်ပြီးစောင့်နေမှာ စိုးလို့ ငါလာပြောတာ...”

“ဘာ... ဘာပြောတယ် အေးမွန်...”

“ဟုတ်တယ်... မြတ်ဘုန်းရှင်...နင်နဲ့ တွေ့ဖို့ သူလာမှာ မဟုတ်ဘူး... ဒါကြောင့်... နင်ဆက်ပြီးစောင့်နေသေးမှာ စိုးလို့ ငါ လိုက်လာပြီးပြောတာ...”

ဘာသဘောလဲ....

သူမစောင့်နေမယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ မောင်ကလာတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ဘာသဘောကြီးလဲ...

စဉ်းစားလို့ မရ...

သို့သော်...

လူကတော့ စိတ်အလောတလျင်ပဲ... ဝိတ်တာကောင်လေးကိုခေါ်ကာ ကျသင့်ငွေရှင်းလိုက်သည် ။ ထပြန်ဖို့ သူမပြင်ဆင်နေပြီလေ...

“အေးမွန်...”

“ဟင်...”

“သွားကြရအောင်...”

ငွေရှင်းပြီးသည် နှင့် ထိုနေရာလေးကနေ ထရပ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲက
နေ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

သူမရင်ထဲမှာ တော့ မကျေမနပ် စိတ်လေးများကြောင့် ဒေါသရေလှို
င်းတွေ တဝန်းဝန်းရိုက်ခတ်လို့ နေ၏။ မောင်... ဘာဖြစ်လို့ သူမခေါ်တာ
ကို လာမတွေ့ရတာလဲ... မောင်ဘာအချိုးချိုးတာလဲဟင်...

အပြင်မှာ ပျံ့နှံ့နေတဲ့ သတင်းကြောင့် မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ ရင်တွေ ဘယ်
လောက်ပူလောင်နေလိမ့်မလဲဆိုတာ မောင်ကမတွေးတက်လို့ လား။ တ
ကယ်ဆိုရင်... မောင်ရောက်လာဖို့ ကောင်းသည်။ သူမစိတ်တွေ အေးငြိ
မ်းစေလောက်မယ့် အားပေးစကားတွေနဲ့ ဖြေသိမ့်ပေးဖို့ ကောင်းသည်။ ။

ခုတော့...။

မောင်က ရောက်မလာခဲ့...

မောင့်မှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေရှိနေလို့ ထွက်လာဖို့ အခွင့်အရေး
မရှိရတာလဲ... မောင့်မိဘတွေက လမ်းထဲမှာ
ပိုက်ဆံအရှိဆုံးလူတွေဆိုပြီး နည်းနည်းတော့ဂုဏ်မောက်ကြ၏။ ပတ်ဝ
န်းကျင်နှင့်လည်း ခပ်ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေသည်။ ။ မောင်ကသာ
မျက်နှာချိုပြီး... ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သင့်တင့်အောင်နေတာ...

မောင်တို့ တစ်တိုက်လုံးကလူတွေကို လမ်းထဲကလူတွေက လုံးဝကြ
ည့်မရ။ သို့ပေမဲ့... ချွင်းချက်အနေဖြင့် မောင့်ကိုတော့ခင်ကြသည်။ ။ မော
င်က လူကြီးလူငယ်မရွေး တွေ့တာနှင့် နှုတ်ဆက်စကား ဆိုကာ ရယ်
ကာမောကာပင် စနောက်တတ်သေးတာမို့လည်း မောင့်ကိုဆိုလျှင် ချစ်

သည် ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေအားလုံး... မောင့်ကိုသာလျှင်အကောင်းမြင်ထား၏။ ပြီးတော့... မောင်နဲ့ မြတ်ဘုန်းရှင်တို့ လူငယ်ချင်းမေတ္တာမျှနေတာကို ရိပ်မိကြသည် ။ မောင့်မိဘတွေ စိတ်ဓာတ်ကိုသိထား၍ အနည်းငယ်စိတ်ပူပြီး... သတိပေးတာကလွဲလို့ မောင်နဲ့ သူမတို့ ချစ်နေကြတာကို သဘောလည်း တူကြ၏။

ရွယ်တူချင်း မဟုတ်လား။

ရုပ်ရည်လေးတွေကလည်း ... နှစ်ယောက်စလုံး အချောကလေးတွေမို့... လိုက်ဖက်သည် ဟု ထင်ကြေးပေးကြသည် ။ အကြောင်းသိတွေမို့လည်း အချစ်ရေးမှာ သာယာပါစေလို့ ... ဆုတောင်းပေးသူပင် ရှိသေး၏။

သူမတို့ မိသားစုက ဆင်းရဲတာကိုး။ မောင်တို့ နဲ့ ခြံချင်းကပ်လျက်သာနေတာ... ပေလေးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်ခြံဝန်းထဲမှာ မောင်တို့ မိသားစုတွေက အုတ်တံတိုင်းကြီးခတ်၊ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး ဟီးနေအောင် ဆောက်ထားပြီးနေကြသည် ။ မြတ်ဘုန်းရှင်တို့ မိသားစုကတော့ ဆယ့်သုံးပေသာပျဉ်ထောင်၊ သွပ်မိုးအိမ်လေးနှင့် နေကြရ၏။

မောင့်အဖေက ကားဝပ်ရှေ့နှင့်ကားပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်ဖွင့်ပြီး... မောင့်အမေက ရပ်ကွက်ထိပ်က ကားဂိတ်နားမှာ စတိုးဆိုင်တစ်ခု ဖွင့်ထားတာမို့ စီးပွားရေးက ပြေလည်၏။

မောင့်အစ်မက ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး... ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းဖွင့်ထားသည် ။ မောင်တို့ မိသားစုဂုဏ်အရှိန်က ရပ်ကွက်ထဲမှာ တော့ အမြင့်ဆုံးပါပဲ။ မောင်နဲ့ သူမက ရွယ်တူမို့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်တော့လည်း တစ်နှစ်တည်းတူကြသည် ။

မတူတာဆိုလို့ မောင်ကဂုဏ်ထူးလေးခုနဲ့ အောင်ကာ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရပြီး... သူမက ရိုးရိုးအောင်ကာ သင်္ချာမေဂျာန့်တက္ကသိုလ်တက်နေရသည်။ ။

သို့သော်...

မောင်နဲ့ သူမတို့ အရမ်းကိုချစ်သောချစ်သူများ ဖြစ်သည်။ ။ အိမ်နီးနားချင်းငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့လည်း သံယောဇဉ်ကပိုပြီး တွယ်၏။

ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ ညစောင့်အလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်ရသော အဖေလစာဝင်ငွေက နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းဝေဒနာသည် အမေ့ဆေးဖိုးနှင့်ပင်ကုန်နေရတာမို့လည်း အိမ်စားရိတ် မပြေလည်သော သူမကို ငွေကြေးပြည့်စုံသောမောင်က အလိုက်တသိနှင့်လိုအပ်နေတာလေးတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်တာမို့လည်း ... မောင့်ရဲ့ စာနာစိတ်ကိုပိုပြီး လေးစားတန်ဖိုးထားကာ အချစ်ပိုနေရသူက မြတ်ဘုန်းရှင်ရယ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

မောင်ကလည်း သူမကိုချစ်တာပါပဲ။

စိတ်ကောက်တတ်တဲ့ သူမ၊ ထစ်ခနဲဆို ဒေါသထွက်လွယ်တတ်သော သူမကို စိတ်ရှည်ရှည်ထားကာ နားလည်မှုအပြည့်နှင့် ချစ်ခဲ့သည်။ ။

အခုတော့...

မောင်က မိန်းမယူတော့မယ်တဲ့ လေ။

မောင်နဲ့ လက်ထပ်မယ့်ကောင်မလေးက မန္တလေးကဆိုပဲ။ မောင့်မိဘတွေရဲ့ သူငယ်ချင်းသမီးနဲ့ လူကြီးချင်းသဘောတူကာ စပ်ပေးစားကြတာဟု သတင်းတွေထွက်နေသည်။ ။

သူမသိချင် မောင့်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်...

ဒါကို...

မေးမလို့ ချိန်းထားတာကို မောင်ကမလာနိုင်ဘူးဆိုပြီး ငြင်းဆန်သွားသည်။ ။ မောင့်စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေတွေ့နေပြီးလည်း ဆိုတဲ့ အချက်က စဉ်းစားလိုက်တိုင်း မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ ရင်ကို ပူပြင်းလောင်မြှက်နေစေတော့သည်။ ။

“မြတ်ဘုန်း...”

“ဟင်...”

“နန္ဒစောနောင်ကိုကြည့်ရတာတစ်မျိုးပဲ... သူ... သူပြောင်းလဲသွားပြီလားမသိဘူး... နင့်ကိုသွားမတွေ့ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တဲ့ လေသံကိုက အေးစက်စက်ကြီး... ဘယ်လိုပြောရမလဲသိပ်စိတ်မပါသလိုကြီးဘဲဟာ...”

တော်တော့...

တော်ပါတော့ အေးမွန်ရယ်...

ငါမကြားပါရစေနဲ့ တော့...

ငါ...

မကြားရဲတော့လို့ ပါဟာ...

ငါမခံစားနိုင်ဘူး အေးမွန်ရယ်...

မြတ်ဘုန်းရှင်တစ်ယောက် အေးမွန်ပြောပြနေသော စကားများကို မကြားချင်ဟန်ဆောင်ပြီးတော့ဘဲ နေလိုက်မိတော့သည်။ ။

အခန်း(၂)

“မောင်...”

တဝုန်းဝုန်း ဆူညံပေါက်ကွဲချင်နေသည့် ဒေါသစိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းချုပ်ကာ လေသံအေးအေးနှင့်ပင် မြတ်ဘုန်းရှင်ခေါ်မိသည်။

ပြန်မထူးပေမယ့် မောင့်မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေကတော့ သူမဆီ ရွှေ့လာပါသည်။

မောင်... ဘာဖြစ်နေတာလဲ...

မောင့်အသွင်က အေးစက်တည်ငြိမ်နေ၏။ မောင့်မျက်ဝန်းအကြည့်လေးထဲမှာ အရောင်တစ်ခုဖြင့် စိမ်းလဲ့နေသည်။

သို့ပေမဲ့...

ဒါဟာ... ဘာသဘောကိုဆောင်နေသလည်း ဆိုတာကိုတော့ သူမ... မဖတ်တတ်ပြန်ပါ။

“မောင်...”

“ပြောလေ... မြတ်ဘုန်း...”

“ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပျံနေတဲ့ သတင်းက တကယ်ပဲလားဟင်၊ မောင်လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား...”

မောင်က အကြည့်နက်နက်လေးတွေကို အဝေးသို့ရွှေ့ကာငေးရင်း

သက်ပြင်းသဲ့သဲ့သာချသည်။ ။

“မောင်... မြတ်ဘုန်းမေးနေတယ်လေ...”

“ဟုတ်တယ်... မြတ်ဘုန်း...”

အို...

အေးဆေးစွာပင် ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်တဲ့ မောင့်ကိုကြည့်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရသူက မြတ်ဘုန်းရှင်ရယ်ပါ။

“မောင့်ဒက်ဒီရဲ့ သူငယ်ချင်းသမီးနဲ့ ပါ မြတ်ဘုန်း...”

“ဒါ... ဒါဆို... ဘာဆက်လုပ်မလဲဟင်မောင်... မြတ်ဘုန်းတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ... မြတ်ဘုန်း မောင့်ကိုချစ်တယ်မောင် မခွဲနိုင်ဘူး...”

ဝန်ခံမိသည်။ ။

ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ။

မြတ်ဘုန်းချစ်သူကို မြတ်ဘုန်းရင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်ခဲ့တာလေ၊ ဒါကို... မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း သိနေတာပဲ။

“မောင်...”

“မြတ်ဘုန်း...”

“မောင်ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ... တကယ်ပဲ အေးစက်စက်နိုင်လွန်းတယ်ကွာ... တစ်ခုခုကို စဉ်းစားပြီး စီစဉ်ဦးလေမောင်ရဲ့ ... မဟုတ်ရင် မောင်နဲ့ မြတ်ဘုန်းတို့ ဝေးရတော့မှာ ...”

ရင်ထဲမှာ ပူနေတော့လည်း မောင့်ကိုလောမိ၏။ ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ၊

လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်လောက်အောင် အတ္တတွေကြီးတာသိပ်ပြီး ချစ်နေခဲ့လို့ လေ။

မြတ်ဘုန်းရဲ့ အချစ်တွေကို မောင်နားလည်မှာ ပါ။

သူမ ပျာယာခတ်နေသလောက် မောင့်ဘက်ကတော့ အေးစက်နိုင်လွန်းနေသည်။

“မောင်...”

“မြတ်ဘုန်း...”

“မြတ်ဘုန်းကို တစ်ခုခုပြောဦးလေ...”

“ဘာပြောရမှာလဲ မြတ်ဘုန်း...”

ဘုရားရေ...

မောင်က ဘာပြောရမှာလဲတဲ့ ...

“ဘာပြောရမှာလဲ... ဟုတ်လားမောင်၊ အခုကိစ္စက မောင်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရုံနဲ့ ပျောက်ပျက်သွားမှာ မှ မဟုတ်တာ၊ မောင်နဲ့ မြတ်ဘုန်းက ချစ်သူတွေလေ၊ မြတ်ဘုန်းစိတ်တွေ အရမ်းပူတတ်တာလည်း မောင်သိရဲ့ သားနဲ့ ...”

“မြတ်ဘုန်း...”

“ပြော...မောင်...”

“သုန္ဒရီကို မောင်လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်...”

“ဘာ...ဘာရယ်... မောင်ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... မြတ်ဘုန်း၊ ဒါကြောင့်... နောက်ဆိုရင် အခုလိုလာတွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပြီးတော့... ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာကိုလည်း မေ့ပစ်လိုက်တော့ မြတ်ဘုန်းရှင်”

“လာမတွေ့နိုင်တော့ဘူး... ချစ်ခဲ့ဖူးတာကို မေ့လိုက်တော့ ဟုတ်လားမောင်... ဒီစကားကို မောင်မို့လို့ အလွယ်တကူပြောထွက်တယ်နော်... အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာမောင်ရယ်... ဒါ... ဒါ မြတ်ဘုန်းချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချစ်သူနန္ဒစောနောင်က ပြောလိုက်တဲ့ စကားတဲ့ လားဟင်... ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး... မောင်ရယ်...”

မြတ်ဘုန်းရှင်...

ခေါင်းလေးကို တအားခါယမ်းကာ လက်မခံနိုင်သလိုပင် နာနာကြည်းကျည်းလေး ပြောမိသည်။ ။

နောက်ဆိုရင် မြတ်ဘုန်းကိုမတွေ့နိုင်တော့ဘူးတဲ့ လား။ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ မောင့်ဘက်ကစပြီး တောင်းဆိုနေခဲ့ပြီတဲ့ လား။ အတွေးစိတ်နှင့်အတူ မျက်ရည်များ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ ဝေ့ဝဲတက်လာရ၏။

သို့သော်...

ထိုမျက်ရည်များ ပါးပြင်ထက်သို့ အရှက်မဲ့စွာတော့ စီးကျမလာပါချေ။ ။ ကျမလာအောင်လည်း လှပကျော့ရွန်းနေသော မျက်တောင်လေးများ နှင့် ထိန်းချုပ်ထားမိသည်။ ။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး... မြတ်ဘုန်း၊ ဒါပေမဲ့... ဒါဟာ အမှန်တရားပဲလေ... ကိုယ် သန္နုရီကိုပဲလက်ထပ်မှာ ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘက်က အနေအထိုင်ဆင်ခြင်မှ ကောင်းမယ်လေ၊ မင်္ဂလာရက်ကလည်း သိပ်လိုတော့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ့်ကြောင့် အစီအစဉ်တွေပျက်သွားမှာ မလိုလားဘူးမြတ်ဘုန်း... မင်းကိုတော့ အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... ချစ်နေတာလေးတစ်ခုတည်းနဲ့ ဘဝကပြီးပြည့်စုံနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး လေ... ဒါကို မင်းလည်း နားလည်မှာ ပါ”

“မောင်... ရှင်... ရှင်၊ ဒီစကားတွေကို ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အတိုင်း ပြော
နေတာလားဟင်၊ မြတ်ဘုန်းကို စနောက်နေတာတော့
မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်...”

“ခက်တာပဲ... မြတ်ဘုန်းရှင်ရယ်၊ မင်းကသိပ်ပြီး ကလေးဆန်လွန်း
နေတာကိုး၊ခံစားချက်ကို ရှေ့တန်းသိပ်မတင်နဲ့ လေ၊ ငါတို့ ချစ်ခဲ့ဖူးကြ
တယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါအမှန်ပဲ၊ ချစ်တာနဲ့ လက်ထပ်တာကျတော့
တခြားစီပဲလေ မြတ်ဘုန်းရှင်... လက်ထပ်တယ်ဆိုတာက ကိုယ်ပိုင်ဘဝ
တစ်ခုကို အစပျိုးထူထောင်လိုက်တာပဲ စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေကို အဆုံးသ
တ်ပြီး လက်တွေ့အဖြစ်တွေကိုပဲ ရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်ဖို့ အင်အားမွေးလို
က်တာပဲ မြတ်ဘုန်းရှင်.. ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ မင်းကိုစနောက်နေရမ
လား...”

ဘုရား...ဘုရား...

မောင့်စကားလုံးတွေက ရက်စက်လှချည်လား။

မြတ်ဘုန်းကို... သိပ်ချစ်ပါတယ်လို့ တဖွဖွပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတ
စ်ယောက်စီက ထွက်ကျလာတဲ့ ခံယူချက်တွေက ကြားရသူ မြတ်ဘုန်းရှ
င်အတွက်တော့ အံ့ဩမယုံကြည်နိုင်စရာတွေချည်းပါပဲ။

မောင့်ဘက်က ပြတ်သားနေချေပြီ။

“ဟုတ်ပါပြီ... ဒီလောက်ဆိုရင် မောင့်ဘက်က ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မြတ်
ဘုန်း နားလည်သွားပြီ... ဒါပေမဲ့... မြတ်ဘုန်းသိချင်တာလေးတစ်ခု
တော့ရှိတယ်... အဲဒါကိုတော့ မောင်ဖြေပေးပါ”

မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ စကားကြောင့် စိမ်းညိုနေသော နန္ဒစောနောင်ရဲ့ မျ
က်ခုံးတန်းကြီးက တွန့်ကျံသွားကြသည် ။ အပြီးအရယ်မဲ့နေသော နှုတ်

ခမ်းနှစ်လွှာက တင်းတင်းစေ့ပိတ်လျက်။

မြတ်ဘုန်း...

မောင့်မျက်နှာဆီ စူးနစ်စွာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ချစ်တယ်...

မောင့်ကို မြတ်ဘုန်းအရမ်းချစ်တယ်...

ရက်စက်လွန်းတဲ့ မောင့်ကို ရင်ထဲက ခါးသီးနေအောင် နာကျင်မိပေမယ့် အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ဖူးသောအရှိန်ကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်များ နှင့်အတူ နှမြောစိတ်များ ပါ ဖြစ်နေရသည် ။

ဘာကြောင့်လဲ...

မောင့်ကို မြတ်ဘုန်း ဘာကြောင့်မုန်းတီးစိတ်တွေ မဖြစ်နေခဲ့ရတာလဲ။

မောင်က ဒီလောက်မြတ်ဘုန်းအပေါ် သစ္စာမဲ့တာ၊ မောင့်ရဲ့ ရက်စက်မှုတွေက ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ တစ်စက်ကလေးမှ ကို ရှိမနေပါချေ။

“မေးလေ... ဖြေနိုင်လောက်တဲ့ မေးခွန်းမျိုး ဆိုရင်တော့ ချက်ချင်းဖြေမှာ ပါ... မေးပါ မြတ်ဘုန်း...”

“သုန္ဒရီကိုချစ်လို့ လက်ထပ်တာလားမောင်၊ ဒါမှ မဟုတ် မိဘတွေ ပေးစားလို့ ယူဖို့ ဆုံဖြတ်ခဲ့တာလား...”

“မိဘတွေသဘောတူတာလည်း ပါတယ်၊ ပြီးတော့...ကိုယ်ကိုတိုင်လည်း သင့်တော်တယ်ထင်လို့ လေ၊ သုန္ဒရီက ပညာလည်း တတ်တယ်၊ ရုပ်ရည်လည်း သင့်တင့်တယ်၊ ပြီးတော့... မိဘတွေကလည်း လုပ်ငန်းရှင်

တွေဆိုတော့ ပြောစရာဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူးပေါ့”

“ဒါဆို... မောင်... သူ့ကိုမချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်တာပေါ့ ဟုတ်လားမောင်...”

“အိမ်ထောင်ရေးမှာ အချစ်ဆိုတာထက် တခြားလိုအပ်တာတွေက အများကြီးပဲ မြတ်ဘုန်းရှင်... ဒါကို တစ်နေ့နေ့ကျရင် မင်းနားလည်လာ ပါလိမ့်မယ်...”

မြတ်ဘုန်းရှင် ခေါင်းလေးကိုသာ တအားခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။ ။
မောင့်အယူအဆတွေကို မြတ်ဘုန်း လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ လောကမှာ ငွေ
ထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတာတွေက အများကြီးပဲလေ။ ဥပမာ နာမည်တစ်ခု၊
ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ နာမည်တစ်ခုက မြင့်မြတ်စွာနဲ့ ရပ်တည်နိုင်တာ
တန်ဖိုးတစ်ခုပဲမဟုတ်လား... ပြီးတော့ ဂုဏ်သိက္ခာကရော... ငွေထက်
တန်ဖိုးမမြင့်ဘူးလား၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ငွေနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ် နှိုင်းယှဉ်
လို့ မရတဲ့ အရာတွေချည်းပဲလေ။

မောင်...

ရှင်... ဒါတွေအားလုံးကို ငွေတစ်ခုတည်းရဲ့ အရှိန်အဝါ ဖုံးလွှမ်းပစ်ခဲ့
တယ်နော်။

အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ

မြတ်ဘုန်းရှင်... မျက်လုံးအကြည့်မှားသွားပြီ သိလား။ ရှင့်ကို အထင်ကြီးလေးစားစိတ်နဲ့ ချစ်ခဲ့မိတာ သိပ်မှားသွားပြီ မောင်ရယ်။

ဒါပေမဲ့...

ချစ်ခဲ့ပြီးပြီလေ...

ရင်နဲ့ မဆန့်အောင်ကို ချစ်ခဲ့တာဆိုတော့ အခုချိန်မှာ ပြောင်းလဲဖို့ ဆိုတာတော့ တော်တော်လေးခက်ခဲနေဦးမှာ ပေါ့။

“ကဲ... မြတ်ဘုန်း၊ ခွင့်ပြုဦးကွာ၊ ထွက်လာတာလည်း ကြာနေပြီဆိုတော့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်...”

“နေပါဦးမောင်... မောင့်ကိုမြတ်ဘုန်း သေချာအောင် မေးချင်တာလေးတစ်ခု ရှိနေသေးလို့ ပါ...”

“ဟ... မေးခွန်းတွေက မကုန်နိုင်သေးဘူးလား မြတ်ဘုန်းရှင်...”

မောင်... မျက်နှာရယ်ကျဲကျဲက အခုတော့ သူမကို အကြီးအကျယ် လှောင်ပြောင်နေသလိုပဲ ထင်မိသည် ။

ထားလိုက်ပါတော့...

မောင်... လှောင်ချင်လည်း လှောင်ပါစေလေ...

မြတ်ဘုန်းကမှ သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်သေးဘဲ အမျှင်တန်းချင်နေတာကို။

ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ...

“မောင်...”

“ပြော... မြတ်ဘုန်းရှင်...”

“မြတ်ဘုန်းရှင်ကို ချစ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ မောင့်အချစ်က ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင်...”

“ဘာလဲ... မြတ်ဘုန်း။ မင်းကိုအပျော်အပျက်သဘောနဲ့ ချစ်ခဲ့တယ်လို့ ထင်လို့ လား...”

“အဖြေကရှင်းနေတာပဲ မဟုတ်ဘူး လားမောင်... ရှင်က မြတ်ဘုန်း

ကို စိတ်ခံစားချက်ဖြေသိမ့်ဖို့ သက်သက်ပဲချစ်ခဲ့တာလေ၊ ကျန်တဲ့ လေးနက်မှုတွေက ရှင့်ဆီမှာ မှ ရှိမနေခဲ့တာဘဲ...”

မြတ်ဘုန်းစကားကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ သူမရဲ့ စွပ်စွဲချက်ကမှန်နေတာကို မောင်... ဘယ်လို အကြောင်းပြချက်မျိုးနဲ့ ငြင်းပယ်နိုင်ပါ့မလဲ။

မောင်ရယ်...

မြတ်ဘုန်း... နားလည်လိုက်ပါပြီရှင်...

မောင့်အတွက် မြတ်ဘုန်းက စိတ်ဖြေဆေးလေးတစ်ခုသာသာပဲဆိုတာ။ မြတ်ဘုန်း ထင်မထားလောက်အောင် မောင့်ဘက်က သွေးအေးပြလိုက်တယ်နော်... မြတ်ဘုန်း အရမ်းခံစားရတယ်မောင်ရယ်...

ဒါပေမဲ့...

မောင်က မြတ်ဘုန်းရဲ့ အချစ်ဦးပါ...

မြတ်ဘုန်းဘဝမှာ မောင် မရှိရင် မဖြစ်တော့တဲ့ အထိ မောင့်အပေါ်မှာ မြတ်ဘုန်းရဲ့ စိတ်တွေ နှောင်တွယ်နေခဲ့တာပါကွယ်၊ ဒါပေမဲ့... မြတ်ဘုန်းဘက်က လိုလားတောင့်တစိတ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ များများ မောင့်ဘက်က ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ခြင်းကတော့ တစ်စက်ကလေးမှ ကိုပဲ ရှိမနေတာဆိုတော့... မြတ်ဘုန်းစိတ်တွေကို လျော့ချဖို့ ပဲ ကြိုးစားရတော့မှာ ပေါ့လေ...

“မောင်...”

မောင် သူမကစူးနှင့်သောမျက်လုံးများ နှင့် စိုက်ကြည့်သည် ။

“သွားပါတော့မောင်... မြတ်ဘုန်းအနားက ရှင်ထွက်သွားပါတော့...”

မြတ်ဘုန်း... ရှင့်ဆီက ဘာအဖြေကိုမှ ထပ်မကြားချင်တော့ပါဘူးမောင် ရယ်...”

“မြတ်ဘုန်း...”

“ဟင့်အင်း... မောင်ဘာမှ ဆက်မပြောပါနဲ့ တော့ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ မြတ်ဘုန်းနားလည်လိုက်ပါပြီ... ရပါတယ်... မောင်ချန်ထားခဲ့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ တော့ နောက်ဆံတင်းတစ်ချက်လှည့်ကြည့်ဖို့ မစဉ်းစားနေ ပါနဲ့ တော့... မြတ်ဘုန်းအဆင်ပြေပြေနဲ့ ရပ်တည်နေမှာ မို့လို့ မောင်စိတ် ချနေလိုက်ပါမောင်... ပြီးတော့ မြတ်ဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကလည်း ဘာမဟုတ်တဲ့ ခံစားချက်လေးတစ်ခုလောက်နဲ့ ဘ ဝတစ်ခုလုံး နလန်မထူအောင် ယိုင်နဲ့ လဲပြိုသွားမယ့် မိန်းကလေးမျိုးမ ဟုတ်တဲ့ အတွက်လည်း မောင်စိတ်ချလက်ချသာသွားပါ...”

“ကောင်းပြီလေ... မြတ်ဘုန်း အခုလိုစကားကိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ... မင်းကိုကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်၊ ကိုယ်ထင်ပြီးသားပါ... မင်းကိုချန်ထားခဲ့လို့ ရှိရင်လည်း မင်းဘာမှ ဖြစ် လောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုပေါ့... မင်းက အရမ်းစိတ်ဓာတ်မာ ကျောတာလေ...”

မြတ်စွာဘုရားရေ...

မောင်က အဲဒီလိုထင်သတဲ့ လား။

ဘာမှ မဖြစ်လောက်ဘူးဆိုပြီးတော့ပေါ့။

ထားပါလေ...

အဲသလိုထင်တယ်ဆိုတော့လည်း ထင်ထားတဲ့ သူ စိတ်ချမ်းသာအော င်တော့ အပြီးလေးတွေနဲ့ ရပ်တည်ပြုရသေးတာပေါ့။

မြတ်ဘုန်းရှင်တစ်ယောက်...

မောင့်စကားလေးအဆုံး လှပသောခန္ဓာကိုယ်လေး လှုပ်ကာသွားသ
ည့်အထိပင် ရယ်မောလိုက်မိပါတော့သည်။ ။

*